

Životní příběh Věry Lukášové

Zpracovali: Jiří Čechák, Tamara Čopová, Natálie Havlová a Jaroslav Stránský pod vedením pana učitele Bc. Jana Pavlíčka

Když jsme přišli k Věře Lukášové nahrávat rozhovor, první čeho jsme si všimli byli hromady knih, také první co nám řekla, bylo, jak ji ke knížkám přivedl její tatínek, který pracoval u firmy Baťa a proto hodně cestoval.

„Tenkrát nebyly rychlíky, rychlovlaky cesta trvala i celý den. A můj tatínek to využil tak, že četl. Četl spousty knížek a našťástí tu lásku ke knihám a ten svůj zájem o knihy všem svým dětem předal.“

Její tatínek nebyl jediný, který ji předával své zkušenosti a životní postoje. Takovou osobností se v jejím životě stala i teta Heda, ke které jezdila na prázdniny.

Teta Heda vždycky říkala:

"Já když z této kapsy něco vyndám, a dm to někomu kdo to moc potřebuje, tak mi to do této kapsy pán Bůh vždycky vrátí." A druhý její výrok byl.

"A sebou si vezmeme až umřeme myšleno. S sebou si vezmeme jen to, co rozdáme."

Teta Heda neovlivňovala její život, jen těmito svými životními postoji, ale i tím, že za války pomáhala židům.

Po válce paní Lukášová začala studovat na zahraniční obchod ve Zlíně. Sice kvůli vítěznému únoru nedostudovala, ale zato se zde naučila dovednost, která jí byla k užítku celý život.

„A někdo vymyslel, že každá holka, která tam zůstala se povinně zamiluje do jednoho profesora a mně vybrali toho pana profesora Voštu, který nás učil těsnopis.“

Po tom, co ji vyhodili, ze školy, nastoupila do zlínských filmových ateliérů, jako do další kapitoly svého života. Zde se naučila práci v zázemí filmu a také se dostala ke spolupráci se Zikmundem a Hanzelkou. Začalo to dopisem, který ji diktoval její nadřízený.

„Psal jim:

Máte úžasnou příležitost, ale prosím vás. Tak, jak to děláte, to by opravdu nešlo. Musíte si vybrat jedno téma, nemůžete točit všechno, co se vám mihne před očima...“

Zikmund s Hanzelkou tyto rady ocenili a po pár dalších dopisech se stala jakousi jejich vzdálenou sekretářkou. Z této spolupráce vzešlo několik filmů a celoživotní přátelství.

Během této práce se seznámila se svým manželem - farářem. Jejich manželství bylo šťastné a měli spolu tři děti. První dítě, chlapeček jménem Martin, ale bohužel po třech dnech žití zemřel a to je chvíle, kdy máma paní Lukášové nejvíce ovlivnila její život.

„Takže jsem tam ležela sama a přemýšlela jsem nad tím že to děťátko nikdo neviděl, jenom já a to děťátko bylo krásné, to bylo vlasaté, takové dlouhé tmavé vlásy, takové krásné miminečko to bylo. A já jsem si říkala, proč jsem si neustříhla, alespoň kadeř vlasů, abych měla něco na památku.“

A když pak druhý den její maminka donesla právě tu kadeř vlasů, došlo jí, že na světě není sama, a že se může spolehnout i na lidi okolo sebe.

Po této životní zkušenosti se společně se svým manželem stěhovala do Kroměříže, kde vystřídá několik povolání. Ještě ji v životě překvapí sovětské tanky, když se 21.srpna stěhuje do Prahy, smrt manžela, po které nastoupí na jeho místo na faře. Nakonec se odebrala na zasloužený odpočinek, ale to neznamená, že přestala být aktivní v občanském životě.

Můžeme říci, že tato žena je pro nás velkým vzorem.